jo hirmsaid juhtumissi ollin kuulnud. Ma ollen sõa lahhingis olnud, kus waenlaste wasto seistis monda hirmo ollen katsund; agga sedda hirmo ma mitte weel polnud tunnud, kui sel korral. Et ma kül mõtlesin, et ehk hobbosed selle jooksmisse wasto jouaksid piddada ja meie nende eest ärra jouda, agga suurt lotust ommeti ei olnud, sest et lomad wannad ollid. Mul olli kasas üks pissoke moök, kaks laetud püstolit ja suur püs, nende peäle suggo toetasin. Keige surem hirm olli mul mo õe pärrast, kes alles noor ja hirmsaist asjust middagi polnud katsnud. Ei ma olleks tahtnud sest temmale middagi nimmetada, agga kui hädda ikka liggemale kippus, andsin ma asja temmale ka teäda."

„Mo õdde istus tüdrukuga tagga sanis, minna istusin ees, Mardiga seljad wastastikko, waatsin allati üksisilmi taggasi. Mart, kes terraseminni näggi ja kulis, kui minna, ütles korraga: „Naad tullewad!" — siis näggin minnagi, et nemmad kui paks pilw meie järrele ruttasid. Et hooste rammo jo kauniste nähti kahhanenud ollewad, ja ärrapeäsmist mingi modi lota polnud, sepärrast olli kül otsakord nago käega katsuda. Minna käsksin omma õdde ja tüdrukut, et piddid hästi tahha sani pohja hoidma."

„Kui need hirmsad murdjad jo kauniste liggi ollid, siis tombasin ülle sani kattukse essimesse mahha. Teised jäid omma seltsi meest waatma, kuida se weel maas wiimist sipperdamist sipperdas, ja — sõid tedda ärra."

„Hobbosed kohkusid püssi paugust, ja hakkasid jälle ue rammoga jooksma. — Mart ütles: „Kauaks nemmad mahha ei jä, ja — neid on siin ennam kui sadda!""

„Minno õdde nähti julge ollewad, et ka weel tüdrukut nomis, ja käskis Jummala peäle lota. — Minna pannin jälle ue täie püssi sisse. Ja kui nemmad jubba jälle meie järrel ja õiete liggi ollid, lasksin ma teise mahha, ja lootsin issi et kussagi ühhe hone liggi jouaksime, et woiksime peäseda. Agga